

[Poulsgaard]

Når jeg har sagt det, vil jeg sige, at dette er en lidt mærkelig debat. De partier, socialdemokratiet og specielt SF, der står her og forsvarer dyrtidsreguleringen med næb og kløer, er de samme som de partier, der gang på gang har sagt, at dyrtidsreguleringen halter bagefter, arbejderne får ikke fuld kompensation. Det er sagt gang på gang, og vi er i og for sig enige i, at det har arbejderne ikke fået. Vi er også enige med de to partier i, at dyrtidsreguleringen var et værn for lønmodtagerne.

Skal vi tage stilling til dette lovforslag – og det skal vi jo – kan vi ikke glæde arbejdsministeren med at medvirke til at afskaffe den automatiske dyrtidsregulering, selv om jeg ved, at den er sat ud af kraft, suspenderet; altså skal ministeren ikke regne med vores stemmer. Men ministeren kunne regne med vores stemmer, hvis han allerede nu ville sige til arbejdsmarkedets parter: I må godt begynde at forhandle; den lønfremgang, der skal komme, giver vi i kraft af skattelettelser – men det har finansministeren jo afskåret os fra.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Jeg vil gå helt tilbage til starten af debatten, for dér udviste hr. Svend Auken stor kreativitet med henblik på at finde ud af, hvad der nu kan være årsagen til, at vi behandler det lovforslag, der ligger på folketingets bord i dag. Jeg kunne have anbefalet hr. Svend Auken bare at læse talen, der fulgte lovforslaget. Dér stod begrundelsen. De mere spidsfindige forsøg på at definere andre årsager hører slet ikke hjemme i forbindelse med den diskussion, der har været om forberedelsen af lovforslaget.

Hr. Svend Auken var også meget inde på: hvorfor nu? Det vil jeg da gerne redegøre for. Det er bl.a., fordi LO og FTF meget klart over for mig har udtrykt, at de måtte kende regeringens stilling til dyrtidsreguleringens fremtid inden det tidlige efterår 1986. De har præciseret, at det tidlige efterår 1986 er for sent. De har ikke bedt os om at fjerne dyrtidsreguleringen, men de har bedt om vores stillingtagen, og den har de så fået i form af det lovforslag, vi har fremsat.

Vi har altså på det punkt fulgt et ønske fra LO og FTF om – hvis man ikke kan lide udtrykket »at viske tavlen ren«; så kan vi da

godt kalde det »at gøre rent bord« eller komme med enhver anden udtalelse. Vi har altså gjort rent bord, vi har givet vores melding om dyrtidsreguleringen. Det har man bedt os om; man har ikke bedt os om det indhold, men man havde vel nok en forventning om, at det kunne blive et indhold af den karakter, når man bad om vores stillingtagen. Det tror jeg ærlig talt.

Det er også et meget hensigtsmæssigt tidspunkt for parterne at få det at vide på, for det er, inden de afholder de kongresser, hvor de skal diskutere kravene, hvor de skal udtale deres krav. Det er da ærlig og reel snak, at man, inden man begynder at udtale kravene, ved, hvad lovgivningsgrundlaget er.

Lovforslaget er jo ledsaget af en klar understregning af, at vi i øvrigt regner med, at arbejdsmarkedets parter klarer dette selv. Overenskomsterne 1987 er herefter en sag mellem arbejdsmarkedets parter baseret på det rene bord. Det har man altså fået.

Og så må jeg sige, at debatten om, hvorvidt vi er DAs forlængede arm, og hvad modydelserne er, afslører, at socialdemokratiet står i en dyb krise, hvor man ikke har bevæget sig fra classesamfundet til det moderne samfund, hvor de løsninger, der skal skabes, ikke skal være til gavn for den ene part eller være til gavn for den anden part, men skal være til gavn for begge parter på samme tid, skal være til gavn for samfundet som helhed. Det er det, der er sket i den periode, hvor dyrtidsreguleringen har været suspenderet. Det er ikke bare, fordi dyrtidsreguleringen har været suspenderet, der er også andre årsager, men det er et af elementerne. Hvad er det, der er skabt? Der er skabt et lavinflationssamfund, et prisstabil samfund. Og hvad har det betydet? Ja, det har bl.a. betydet, at lønmodtagerne i langt højere grad er kommet i beskæftigelse.

Hr. Svend Auken kan så godt lide gramfonfonplader. Han har en, han spiller selv. Det er den med den internationale krise, og at man ikke må sammenligne den nuværende situation med, hvad der skete, mens man havde en international krise. Ja men lad os så se på udviklingen i Danmark og sammenligne med den internationale.

Vi ved alle sammen, at der i de sidste 3½ år er skabt over 150.000 nye job i Danmark, at der har været stor tilgang til arbejdsmarkedet, og at det har betydet, at arbejdsløshe-